

Змова чужих

Автор:

Олексій Кацай

Змова чужих

Олексій Кацай

Школа інопланетян #1

Звичайне українське місто, звичайна українська родина, звичайний український школяр Микитка... І звичайні людські забобони, що оточують їх зусібіч. Але якщо почати затято боротися з ними, то можна зненацька наштовхнутися на дуже й дуже незвичайні сили – таємничі й космічного масштабу. Які загрожують не лише звичайному українському місту, а й усій планеті Земля. На якій, втім, з давніх-давен живуть не лише незвично сміливі діти звичайних землян, а й вчаться такі саме діти з інших планет нашої величезної Галактики...

Олексій Кацай

Змова чужих

Глава 1. Астральний чортополох на околиці Всесвіту

У той час, коли прогресивна громадськість Землі була стурбована згубними змінами планетарного клімату, громадськість міста Гременець переймалася більш нагальними проблемами. Через те, що дуже дивні явища спостерігалися в цей самий час і в самому Гременці, і на його околицях.

Зміни клімату, звісно, теж спостерігалися. Але, набагато цікавішим було спостерігати за іншим. За прольотом, наприклад, кількох НЛО над Вербками – приміською зеленою зоною, що безпосередньо прилягала до Дніпра. Або за пересуванням зграї вампірів, що мало місце на трасі між автомобільним та нафтопереробним заводами. А про появу міфічних перевертнів просто на вулицях Гременця тільки ледачий не розповідав.

– А тут Митрофанівна й каже, – казала мама Аня гучним голосом з кухні, – зупинилася, каже, ця зграя дворняг простісінько навпроти тролейбусної зупинки. І одна шавка раптом до Митрофанівни голову повертає та й запитує людським голосом: «Громадяночко, – запитує, – а як нам до провулку Капітана Небрехи вибігти?»

– Твоя Митрофанівна, – мугикнув тато Саня, граючись телевізійним пультом, – свого психоаналітика давно не відвідувала. Відхилення вікові у твоєї Митрофанівни. Їй скільки, років вісімдесят вже, напевно? Ні?

– Сімдесят, – з’явилася мама на порозі кімнати. – Буде. І вона в дуже добрій фізичній формі. Не те, що деякі, які на дивані валяються. Аглая Митрофанівна тільки позавчора з Гімалаїв спустилася. Вершину Аннапурну Аглая Митрофанівна підкорювала. І, взагалі, не забувай, що вона – голова громадськості мікрорайону, а старість треба поважати.

– Так я ж нічого... – розвів тато руками.

– Звичайно, що нічого. Абсолютно нічого. Люди он у Непали іздять, махатм бачать, в астралі подорожують, а я з кухні не вилажу.

– Мамо, але ж моя черга посуд мити лише завтра, чого ти? – відірвався Микитка від планшету, до якого татко щойно закачав «Космічну Стратегію».

– А я готую вечерю післязавтра, – кахикнув тато. – Все справедливо. Все за планом.

– За планом ім. Нудні ви люди, чоловіки. Сухі. Оцифровані. Немає у вас віри в чудеса, в магію та астральну ауру. У вас, напевно, взагалі жодної аури немає.

– Зате он у неї – на весь Гременець аури вистачить, – тицьнув тато Саня пультом в екран телевізора. – Разом з магією.

Микитка знову відірвався від планшету.

– На що нам вказує Сатурн у Скорпіоні, який утворює в цьому році секстиль до Плутона й трин до Нептуна? – суворим вчительським голосом запитувала гладка тітка з копицею синяво-чорного волосся. На носі в тітки була величезна бородавка, а на неосяжній шиї – ланцюг з величезним золотим колом Зодіаку.

Від її хрипкуватого голосу хотілося випростатися й встати по стійці «струнко».

– На що вказує!? – злякано випростався в кріслі ведучій телепередачі.

– А на те, що в ситуації зростаючої нестабільності ієрархій є тільки два астральних шляхи. Або ігнорувати заклики сил тонкого світу, оточуючи себе ментальним заспокоєнням, або, навпаки, активізувати ментал та й розпочати працювати над його перетворенням. За допомогою Вищих Астрологічних Курсів.

– Ось-ось, – зітхнула мама Аня, – і я хочу... Це саме... Щоб астральним шляхом до ментального перетворення.

– Нічого, нічого... Протримайся ще трохи. Незабаром вже Микитка на канікули піде і поїдемо ми звичайним нашим шляхом до Великих наших Малюків, перетворимо-о-ось... На справжніх відпочивальників.

– Не хочу я до села того. Я до тонкого світу хочу. От запишуся на курси астрологічні, знатимете. Самі на кухні за планом працюватимете. А то живу, як на найвіддаленішій околиці Всесвіту.

– Таким чином, виходячи з аспектів Сатурну... – бубонів телевізор.

Тато Саня прибрав трохи звук:

– Не можна тобі на курси. Слабовольна ти. Чортополох цей астральний задушить тебе зовсім. Хто тоді з нами автівкою... до Шотландії в мандри чухне?

– Куди? – вибалушила очі мама Аня.

– А на озеро Лох-Несс!

– Лох-Несс?! – відкинув планшет і Микитка. – Там, де аномальне чудовисько плаває?

– А то, – заусміхався татко. – Хотів вам сюрприз зробити. Криптозоологічний. Але, якщо вже в мами Ані такі завихрення астральні розпочалися, то...

– Літні місяці можуть стати найважчими місяцями цього року, особливо для автомобілістів – Юпітер з Ліліт добудовують тау-квадрат з Плутонем та Ураном...

– Ой, – набурмосилася мама, – чуеш, що кажуть? Чи не небезпечно їхати-то кудись?

– Ти чого, паніматко!? – навіть обурився тато. – Ні, кому-кому, а тобі відпочити точно треба. Якщо вже тобі, жінці й громадській активістці, мракобіси усілякі мозки пудрять...

– І Тайці з нашого класу теж, – вклинився Микитка. – Пудрять. Вона контрольні тільки за гороскопом пише.

– От! Бачиш, матінко? Все це – тролінг для недоуків, астральна лабуда для невігласів, і, взагалі, нечисть – гоу хоум! Виполемо астральний чортополох культиватором науки!

– Якщо ви бажаєте владнати своє життя та життя своїх близьких, – лунало з екрану, – записуйтеся на Вищі Астрологічні Курси, що знаходяться за адресою...

– От було б у мене більше вільного часу на роботі, – не заспокоювався тато Саня, – записався б я на ці самі Курси. Подивився б я, чому там вчать. Я б їх вже навчив! Я б їх викрив! Статтю б написав і в Інтернеті повісив. Боротися потрібно з цими забобонами, от тільки часу зовсім немає.

– З нами була відома пророчиця й екстрасенс, директриса Вищих Астрологічних Курсів Рафлезія Ізольдівна Бузина. Слідкуйте за нашими передачами. Незабаром

пані Бузина має зробити дуже важливу заяву. Залишайтеся з нами.

– І залишається ж дехто, залишається! Схарапуджені мавпи просто, – роздратовано вимкнув телевізор тато, – що хочуть відповідальність за свої власні вчинки на зірки перекласти. Й-ех, часу немає...

А в Микитки час був. Для вивчення й викриття. Щоб татові допомогти. Це він вирахував, вже лежачи в ліжку й дивлячись крізь вікно на величезні далекі зірки. Всі вони були його дуже добрими друзями. Вірніше, його друзі жили на них, і Микитка частісінько вечорами розмовляв із ними. З друзями інопланетними, тобто. От і зараз...

«Треба сміливо воювати з забобонами!» – сигналізували з Веги. «Щоб люди мавпами не були і не боялися самі за свої вчинки відповідати. А не кивати на потойбічні сили», – бурчали з Альдебарану. «І щоб ніщо на світі не мало змоги мамі перешкодити до Шотландії поїхати», – посміювалися з Ліри.

А на самому підвіконні, наче на пласкій околиці Чумацького Шляху, злякано мерехтів Сатурн в секстилі. Секстиль був схожий на великий гранчак. До нього вела широка стежина. Аж раптом вона почала звужуватися, вихилатися, намагаючись втекти від кореневищ астральних чортополохів, що виповзали з узбіч. Були кореневища схожі на щупальці величезних сизих восьминогів. І на кожному з них бовтався золотий тау-квадрат у вигляді кола Зодіаку.

Втім, це вже Микитці снилося. А наступного дня...

Глава 2. Проникнення до астрального кубла

Наступного дня, після уроків, Микитка стояв на проспекті Братів Стругацьких, роздивляючись величезну темно-синю вивіску. «ВАК» – було написано на вивісці, не менше величезними, срібними літерами. А внизу дрібнішими – «Вищі Астрологічні Курс». Тому «курс», що в останньому слові від нього літера «и» відпала.

«Упс!» – сказав сам собі Микитка, і щосили потягнув на себе двері на «Курс», намагаючись не бути схарапудженою мавпою. Двері були важкі і явно не хотіли пропускати мавпу всередину. Як і весну, що вже давно буяла навкруги.

Адже всередині було не по-весняному прохолодно й похмуро. Як у розбійницькому кублі. На стінах мерехтіли картини з гороскопічною фауною і геометричними фігурами. Під ними, в буді, приліпленій просто до стіни, сидів бородатий охоронець. Аби його ні з ким не переплутали, слово «охорона» було виведено і на бейджику, і на спині чорного комбінезона. А біля буди висіло античне зображення сузір'я Стрільця – кентавр з величезним луком. Був кентавр теж по-розбійницькі бородатий і дуже схожий на самого охоронця.

Микитка навіть навшпиньки підвівся, аби зазирнути через скло буди униз: а, може, в цього пана тулуб теж кінський, як і в кентавра? Одначе, кінським у пана був тільки голос:

– Ги- ги-ги, ти куди це, хлоп'я? Звіздар, чи що? Так не схожий, ги.

– Я це... того... я на курси записатися хочу.

– Ги-ги-ги... Треба ж, яка молодь просунута пішла. Коридором прямо й ліворуч. Приймальна там. У секретарки запитаеш, ги.

Над секретаркою, блідою дівчиною з синім волоссям, висіло, природно, зображення сузір'я Діви. У приймальні ще якісь картини висіли, але Микитка на них уваги не звернув. Ніяковів дуже Микитка. І навіть побоювався якось.

– Здрас-с-с... – видихнув.

– Бам... бам... бом-м-м... – відповів за спиною дзигар з циферблатом у вигляді Зодіаку. Микитка здригнувся навіть. І розлютився.

– Здрастуйте, – зчепив зуби. – Здоровенькі були. Я б хотів записатися на ваші курси. Щоб знайти ментальне заспокоєння і налагодити життя своїм близьким.

– А близькі вам дозволили?

– Я вже давно, чи знаєте, самотійна людина.

– А чи знаєте ви, що навчання на Вищих Астрологічних Курсах обходиться у досить пристойну суму?

– Умови навчання я хотів би обговорити з вашим безпосереднім керівництвом, – не розгубився Микитка, який про гроші, взагалі-то, навіть і не подумав.

– Дуже добре. Але, на жаль, керівництво зараз зайняте, – секретарка кивнула на двері з табличкою «Бузина Р.І., директриса ВАК». – Чи не бажаєте почекати?

– Бажаю, – буркнув Микитка голосом роздратованого мільйонера.

Судячи з батькових фільмів, секретарка мала б зараз запропонувати клієнту філіжанку кави. Але в сузір'ї Діви батькових фільмів явно не бачили. Тому що секретарка тільки й того, що глузливо кивнула клієнту, вказуючи на величезний шкіряний диван, що хижо завмер навскоси від входу до приймальні.

Клієнт вередувати не став, а, трохи підстрибнувши, плюхнувся на холодну неживу шкіру, намагаючись кінчиками пальців ніг дістатися до підлоги.

Секретарка ще раз кивнула невідомо кому й схилилася було над клавіатурою ноутбука, але... Але зненацька скам'яніла, вступившись на прочинені вхідні двері. Микитка простежив за її поглядом і... і відразу ж перестав діставатися ногами до підлоги. Навпаки, він різко підігнув їх, обхопивши коліна обома руками.

У прочинені двері просунулася велика собача голова і уважно подивилася на Микитку. А потім перевела погляд на секретарку.

– Ой! – зойкнула та. – Ой, що це таке!? Хто це таке? Стрільцо-о-ов! – заверещала так, що її, напевно, й на сузір'ї Стрільця почули. – Стрільцов, хто тварину до приміщення пропустив? Ти чим там, на посту, займаєшся, Стрільцов?

У коридорі залунав кінський тупіт. Собака, що до половини був протиснувся у приймальню, здав назад. Був він трохи рудуватим, з підпалиною. Тулубом схожий на німецьку вівчарку з великими важкими лапами. А цікавим довгастим писком – на шотландського колі. І було в ньому ще щось дивне, але Микитка не

зрозумів – що.

– Пішов! – загаласували в коридорі. – Пішов звідси, ссавець! Ось я тебе зараз...

Собака остаточно зник за дверима, і там почулося повискування та звуки боротьби.

– Ах, ти, шавко! Ніно, Нінко, а нумо йди сюди, допоможи мені!

– Ото ще, – фукнула перелякана секретарка, але, зиркнувши на екран ноутбука, труснула синім волоссям та й кинулася таки до коридору. – Зараз. Вічно я за всіх працювати маю! Давай, давай швидше, а то Рафлезія почує, разом з собакою на вулиці опинимося.

Звуки боротьби почали віддалятися. Микитка обережно опустив ноги й посовався на місці. Зітхнув. Незадоволеним собою був Микитка: то охоронця злякався, то секретарки, то собаки он. А ще із забобонами боротися хоче.

Сердито пирхнувши, хлопчина почав розглядати картини. Встав. Обійшов стіл з ноутбуком.

На одній з картин зіздар у високому ковпаку, натхненно піднявши руку до зірок, стояв біля телескопу доволі антикварного вигляду. Із зоряного неба падала величезна, аж катастрофічна, комета. Саме зображення було стилізовано під середньовічну гравюру, а зіздар обличчям був схожий на молододу Бузину. І лише за декілька хвилин Микитка зрозумів, що це – і не зіздар зовсім, а й дійсно сама зіздарка.

Микитка схилив голову набік і краєм ока помітив якийсь рух на екрані ноутбука секретарки. На ньому значно постаріла героїня стародавньої гравюри розмовляла з кимось, хто сидів спиною до екрану. Звуку не було.

Серце у Микитки закалатало дуже-дуже. Але ж він не схарапуджена мавпа, ні? І тому, прислухавшись до тиші, що настала за дверима приймальні, Микитка увімкнув звук комп'ютера. Наскільки він вже зрозумів, на ноутбук виводилося зображення з камери спостереження, встановленої в кабінеті директорки ВАК.

– Тож, може, хоч кави вип’єте, містере Паблішер? – запитувала якраз Рафлезія Ізольдівна у спину, обтягнутої теплим, не за сезоном, вовняним піджаком.

Спина якось надто вже злякано здригнулася.

– Ні, ні! – мало не закричала вона. – Ніколи! Ви чуєте, ні-ко-ли, не пропонуйте мені вашої огидної кави!

– Гаразд, гаразд, – манірно вигукнула директриса. – Який ви нервовий, одначе, сьогодні, пане докторе.

– Будеш тут нервовим! – змахнув Паблішер, довгими, немов у павука, руками. – Зайнята вами позиція гальмує увесь проект. Увесь, ви розумієте?

– Моя позиція залежить тільки від ваших можливостей. Я вам вже пояснила, що недофінансування з вашого боку нашого руху...

– Гаразд, гаразд! – вигукнув вже Паблішер. – Я ж вам сказав, що вже відсьогодні гроші почнуть надходити на ваш рахунок. Але я вимагаю – чуєте? вимагаю! – аби вже завтра вами була зроблена основна заява.

– Основна заява буде зроблена найближчим часом опісля того, як я побачу гроші. І тоді, повірте, шановний докторе, влада над світом буде нашою дуже скоро!

– Тс-с-с! – злякано озирнувся містер Паблішер і Микитка побачив його вилицювате обличчя з хижо виступаючою уперед щелепою. Немов у роті в нього не вміщалися величезні ікла, випинаючись там уперед і в боки. Ніс, навпаки, був малесенький, піпочкою, на якій влаштувалися такі саме малюсінькі окуляри без оправ. – Тихіше, Рафлезіє Ізольдівно! В більшості зірок є величезні вуха...

У Микитки навіть теж щелепа відпала. Влада над світом? Змова?! Глобального масштабу змова?!? Ну, нічого собі, зіздарка! Нічогенько собі, кубло астральне!

– Ц-це що таке!?! – пролунало зненацька над самим вухом Микитки і він мало не впав під стіл з переляку. – Це хто тобі дозволив до мого комп’ютеру лазити?

Діва з синім волоссям була розлючена не на жарт. У неї навіть і обличчя теж посиніло.

– Ах, ти, ш-шкет! Ш-шпигуеш-ш-ш? – засичала вона, хапаючи хлопця за плече напрочуд сильними пальцями. Немов залізними.

– Ой, – пискнув Микитка, зовсім забувши, що тільки-но вирішив більше нічого й ніколи не лякатися, – пустіть! Я згадав! Я пізніше зайду. Я праску вдома не вимкнув. Мене мама лаяти буде.

І, вивернувшись, рвонувся щодуху до виходу з приймальні. Але спізнився. На порозі вже стояв бородатий Стрільцов.

Глава 3. Дуже Важлива Міжпланетна Місія

– Що тут відбувається? – прочинилися двері з табличкою «Бузина Р.І., директриса ВАК» і ніс з бородавкою висунувся до приймальної. Микитка вкляк.

– Та ось, Рафлезіє Ізольдівно, – вказала на нього секретарка, – сказав, що на Курси записатися хоче, а сам підглядає. Підслуховує. Шпигує. Нишпорить, як то кажуть. Прямо в комп'ютері.

Чавунна рука охоронця Стрільцова лягла на Микитчине плече. Воно, що ще не відійшло від залізних пальців секретарки Ніни, відразу ж розпочало нити. Хлопець аж скривився від болю.

– От бачите, – скинулася синьоволоса істота, – він ще й регоче! Ну й дітки пішли нині! Остаточно страх втратили!

Двері до кабінету відчинилися навстіж і неосяжна постать пані директриси виплила з них. У глибині кабінету було видно доктора Паблішера. Був він теж неосяжно товстий, приземкуватий, з тонкими й довгими ногами та руками. Просто павук якийсь.

– Звідки ти, любе створіння? – нахилилася Рафлезія Ізольдівна до Микитки. – І раптом заверещала на все горло: – Кажи, хто тебе підіслав, дрібното пузата!

– Сюди його, сюди давайте, – закумкав з кабінету Паблішер. – Я з нього зараз швидко все витрушу.

І зацьомкав губами, неначе уявив, як витрушує з Микитки цілі жмені різнокольорових льодяників. У того й серце обірвалося. Але впасти не встигло. Тому що в цей час за спиною охоронця Стрільцова щось загарчало, і його чавунна рука зісковзнула з Микитчиного плеча. А сам він підстрибнув та й вдарився головою об дверну поперечину.

– Ой, ой! – загорлав. – Кусається! Та хто ж його назад запустив? Та ми ж з Нінкою двері зачинили!

– Р-р-р! – гарчав собака, ухопивши охоронця за штанину й метляючи своєю шотландською головою.

– Рятуйте! Бийте його! Виганяй її звідси. Пішла, пішов! Усіх звільню!

Піднялася страшезна метушня. І тільки доктор Паблішер не брав у ній участі: вигукнувши «ай-я-яй!», він відразу ж зачинився в кабінеті.

Між косяком та знервованим Стрільцовим утворилася вузесенька щілина. Микитка крутнувся на місці і протиснувся крізь неї до коридору, мало не спіткнувшись об свого рятівник. Рятівник сказав: «Гав!», відпустив штанину охоронця і разом з хлопчиком кинувся коридором. Лишень зоопарк зодіакальний на стінах замиготів.

– Сті-і-ій! Лови їх! Хапай!

Але було пізно. Микитка з собакою вивалилися з неземної астрології в пахучу земну весну і рвонули крізь неї. Прямісінько по проспекту Братів Стругацьких у напрямку бульвару Аліси Селезньової. А потім – дворами, дворами, до самого Марсіянського Парку. І лише тут, в найдальшому куточку пам'ятки природи місцевого значення, захеканий Микитка дозволив собі розслабитися.

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.com/ru/kacay_oleks-y/zmova-chuzhih

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)